

У лабіринтах дотиків

КУПИТИ

Про книгу

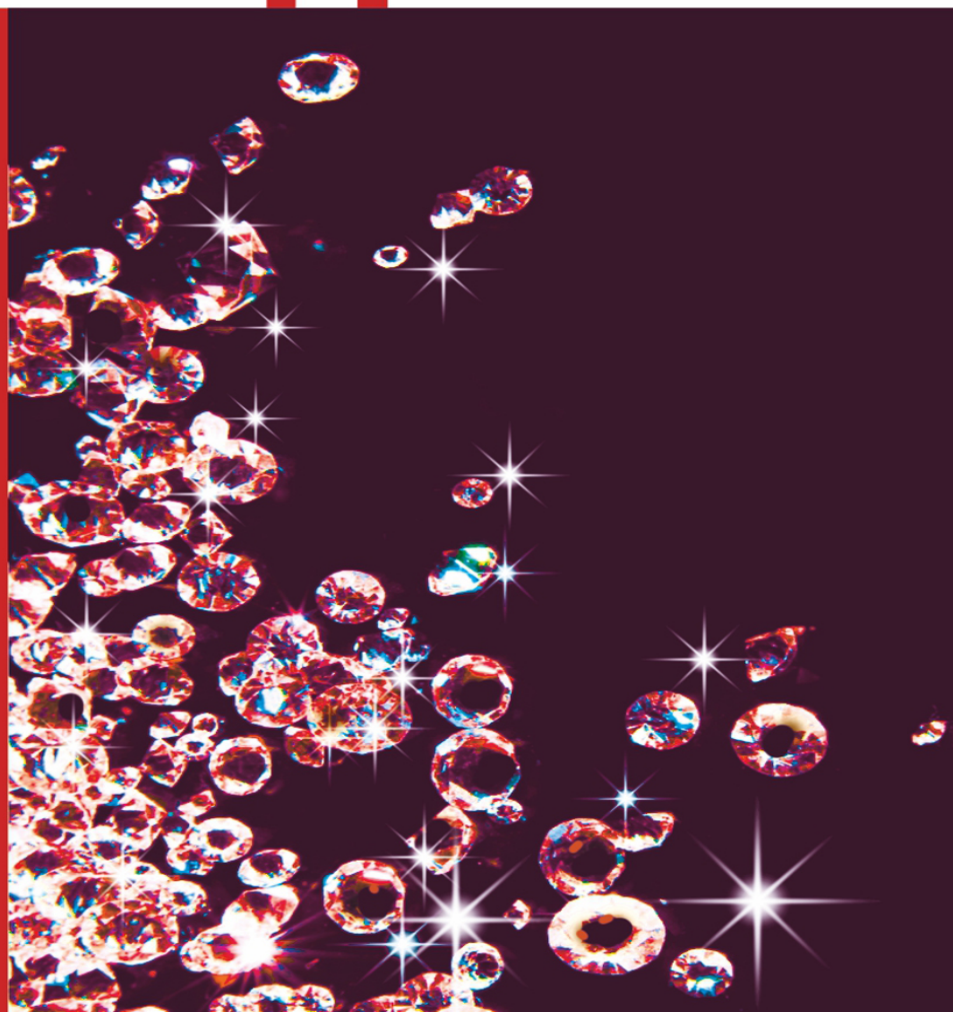
Окрім новел у цій книзі цитую тих, з ким суголосна душа. Довгий час на facebook публікувала короткі крилаті вислови, власні судження та роздуми. Назвала ці вкраплення — «Зоринки для душі». Рекомендовано для читання.

Зоряна ЗАМКОВА

Мала проза
України

У лабіринтах ДОТИКІВ

Зоряна®

МАЛА ПРОЗА УКРАЇНИ

Зоряна ЗАМКОВА

У ЛАБІРИНТАХ ДОТИКІВ

Новели, роздуми

 Богдан

Серію «Мала проза України»
засновано 2019 року

Замкова З.

У лабіринтах дотиків: новели, роздуми / З. Замкова. — Тернопіль : Навчальна книга — Богдан, 2021. — 264 с. — (Серія «Мала проза України»).

ISBN 978-966-10-7385-1

Якщо усе, що пишеш не перетнуло твоє серце, найвишуканіші слова не донесуть людям ні твоїх думок, ні почуттів пережитого. Кожна з новел, представлених у цій книзі, прожита мною і тими, хто дотиком до моєї долі залишав свої відбитки.

Окрім новел у цій книзі цитую тих, з ким суголосна душа. Довгий час на facebook публікувала короткі крилаті вислови, власні судження та роздуми. Назвала ці краплі — «Зоринки для душі».

*Видано за фінансової підтримки
Тернопільської обласної державної адміністрації та Тернопільської обласної ради*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

Квіти з фронтових листів

Спочатку її почуття нагадували слабкий ранковий вітерець, який лише гладить хвилю голівки квітів та перебирає листя дерев. Торкнеться — і відпустить, несміливо відступить. Це ще не було любов'ю, але тим приглушеним голосом серця, першими акордами мелодії, що звучала у ній все життя.

Берегла Лікерія ті перші зернини кохання в своєму серці. Життя без них було б подібне на сад без сонця, квіти без води. Отак просто й так життєво увійшов в її сни Лукіян, на вісім літ молодший односелець, якого бачила кілька разів на танцях, а більше — за роботою.

Вона теж любила квіти, але його пристрасть до них була відома і за межами села. Звідусюди привозив щепи, пагінці, насіння, вимінював, купував такі квіти, яких і не знали, як називаються. Був майстром на всі руки. Ще зовсім молодим парубком зажив слави чудового столяра. Робив меблі, вікна, двері до осель. На ліжках, які витісував з особливим старанням, родилися здорові діти.

Мав Лукіян таку, як тепер кажуть, добру ауру, що все в його руках жило. Жартував, що і в душі вирощує квіти чеснот, тож зможе тут, у цьому світі, прикрасити своє віконце невеликим горщиком з олеандром. Цю квітку наприкінці тридцятих років ніхто й не бачив в селі Лановецького району. А Лукіян привіз звідкись щепку, яка прийнялася та вибуяла в деревце з пишними рожевими квітами. Але Лікерії тих квітів не ніс — бо сік, казав, отруйний в олеандра. Цією квіткою можна лише милуватися та не ламати, не знівечити.

Любив її, Лікерію, Лікору, як потім кликали вже старшою, більше за всі квіти світу. Кілька разів заводив розмову, та вона, знаючи, що старша за нього, відкидала усілякі думки про взаємини. Та вже була пора, коли дівку, та ще й таку вродливу, віддавали заміж. Тоді родина була заможною, тож батьки нагледіли відповідну пару.

Прийшли сватачі, Лікерія не знала, що їй робити. Але Лукіян вирішив, що не віддасть її нікому: зайшов до хати, вхопив Лікору за руку, впав перед батьками навколішки і побожився, що їх донька довіку з ним, Лукіяном, буде щасливою... Лікерія бігом винесла сватачам гарбуза і втекла з хати. З тих пір вони були разом...

Мати Лукіяна не визнала невістки, бо її син — і гарний, і путній, і роботящий — міг знайти собі до пари молодшу дівку. Тому дали молодятam стару хату-мазанку з голими стінами, з яких навіть цвяшки від портретів повитягали. Трохи перебувши в приймах, Лікора з Лукіяном вибралися за село на хутір, з якого зробили справжню оазу. Помірками назвали хутірець, бо почали відміряти своє спільне життя, знайшли свою міру до речей і обставин. Там він власноруч спорудив ткацький верстат, на якому Лікора ткала рядна на пів села. Мав там і столярний станок, і багато усякого реманенту, який зробив його незамінним у селі столяром-будівельником. Там, на новому ліжку, витесаному Лукіяном, дав Бог діток. Наросла господарка. Звідти і забрали його на війну...

Лукіян навіть у фронтових листах-трикутничках висилав дружині засушені квіти. Тільки пахли вони махоркою і порохом... Його олеандр став справжнім деревом, який цвів, наче сакура. Вже двічі цвів без господаря. Особливе південне дерево, яке привезли Лукіяну заїжджі чумаки (так і називали його Чумаком), вже вибилось пагонами вище хати.

Найменшенька дочка пішла сама, тримаючись за поділ матері, бо забавляти дітей часу не було. В господарстві був молодий жеребець Гнідко, якого потім забрали партизани, залишивши Лисого з простріленою ногою. Та Лікора його виходила і, зіщуливши вуха, кінь щодня дякував господині, кладучи голову їй на плече. І мала Галя ходила за тим конем-нянькою, який опускав голову і водив дитину, яка трималася за гриву. Доглядала Лікора двох паралізованих батьків та дітей. Коли велися бої неподалік хутора, брала дітей на руки, сідала на призьбі і молилася в небо. Видно, була та молитва животворящою, бо кулі свистіли, літали роєм, та ні одна не зачепила ні людей, ні худобу на подвір'ї. Лише залишались в стінах німими свідками.

З тих пір так і навчилася вранці молитися до відкритого неба. А вже ввечері клала на себе хреста перед іконами, змовляючи Отченаш.

Та кажуть: за велику любов треба платити. І життя забрало в Лікори не десятину — а половину її серця. Похоронка обірвала всі квіти, відібрала всі кольори, залишила пустою повну хату Помірок.

Вдови та жінки зі села, чоловіки яких без вісті на війні пропали, ходили до діда-віщуна через три села, аби той роздивився своїм

особливим зором, чи живі їх половини. Лікора почула від діда, що живий її Лукіян. І відтоді чекала його. Чекала до кінця життя.

Любов — особливий вид енергії, який при скеруванні на будь-який об'єкт змушує його розквітати. Лікора направила цю енергію на своїх дітей, на садок, який ще пам'ятав чоловічі руки, на дрібну худобину, яка не давала вмерти з голоду. Вся земля коло Помірок пахла і в чорні воєнні роки, і опісля багато самотніх десятиліть не кров'ю та потом, а різнотрав'ям, хлібом та квітами. Пахла життям.

Після війни сватались до Лікори. Кликали заміж і з дітьми, і з лежачими батьками. Тільки не пішла. Залишилась на своєму хуторі — до старості вродлива, в чистій біленькій хустині, вірна Лукіяну. Високим сильним голосом виспівала без ліку пісень полю та старій липі разом з іволгою, яка поселилася в садку. Ніколи не закривала хати — і ніколи її не обікрали й не образили люди. Була, як і хата, відкритою до світу. Часто перебирала трикутнички фронткових листів, зрошуючи їх сухі сторінки пам'яттю. Аж доки через роки син не спалив їх. Сказав, що вона їх знає напам'ять і досить плакати над ними. Коли згоріли засушені в листах незабудки — засох і старий олеандр. Скільки не відсаджувала щепок — не прийнялися...

Моменти їх спільності не тривали довго в часі, але зафіксувалися в пам'яті і живили її до останку. Вже десь у 80-ті запросили дітей в Калінінград (колишній Кенігсберг) на відкриття музею війни, де розмістили фотографії та нагороди Лукіяна. Так діти попрощалися з батьком.

Із таких історій пишуть книги. Думала і я створити життєпис своїх родичів, бо історія ця — справжня. Наша пам'ять, наче пелюстки квітів — зникають в землі, опадаючи, та з весною відроджуються знову.

Днями поминали мого діда Лукіяна, який загинув у Другій світовій — у котлі боїв під Кенігсбергом.

Зоринки для душі

- Казала моя бабця Лукерія: хата без вишиванок, як оселя без дітей. І було в її домівці затишно від візерунків та пісень, сміху та молитви незалежно від історичних вітрів. Бо українці без вишиванок — просто населення. Народом нас роблять традиції землі, на якій мешкаємо. Ставлення до вишиванки

споконвіків було не просто як до одягу, а як до виробу, наділеного енергією роду та рідного краю. Як до символу, що виокремлює найкрасивіші традиції і володіє цілющою силою.

- Кажуть, обираючи для себе вишиванку з-поміж великого розмаїття, люди знаходять свої візерунки просто інтуїтивно. Знову ж таки — генетика. Тому коли беретеся за вишивання — робіть це лише з чистою душею та світлими думками. Закодовуйте добро і радість у вишиванку. Адже така сорочка справді зігріватиме душу і оберігатиме її своєю силою.
- Казала моя бабця: рання пташка дзьобик чистить, а пізня від сонця очі жмурить. Не можу зрозуміти, яка пташка я: встаю раненько, лягаю пізно. Це душа наша, як пташка — вибирає лише добрі руки....
- Казала моя бабця: вчися все життя і у життя. Бо буває: маєш нитку, маєш голку — а шиєш без толку...
Життя людини, як місяць: часом повне, а часом щербате.
Щербате чи зі щербинкою. І посміхається — сміється через оту щербинку. І не розбереш — чи до нас, чи з нас..
Кажуть, щастя — це коли бажане співпадає з неминучим....
А хіба воно співпадає?
- Казала моя бабця: душа не пташка — не виженеш. Так, душа вільна. А воля душі, мабуть, здатна змінити навіть лінії наших долонь.
- Казала моя бабця: не було снігу, не було і сліду; став сніг, став і слід. Залишаємо сліди на першому сніжку... Залишаємо по собі сліди — хто як уміє...
- Легка тому робота, хто робить її з власної волі, казала моя бабця. Як не візьмешся за неї — вона сама не зробиться... Але як би ти уважно не ставився до неї, серед робочого процесу треба зупинитися. Хоча б на обідню перерву. Бо більшість людей втрачають свої можливості через те, що вони одягнені в аврали й виглядають як робота, дотепно підмітив у свій час

Thomas A. Edison

Федорова наука

Федір повернувся додому змучений до решти. Цілу зміну відцигикав і був як рак печений, якому все одно, у якому казанку його варять. Скинув черевики на ґанку, шкарпетки, одна з яких вже просилася на пенсію через віконце на пальці, постояв босоніж на бетонній стяжці. Остигав.

Його улюбленець — Барон, статний вівчур, підвискував із радощів, що господар прийшов. Може, й пограється з ним.

Та Федору не хотілося і пальцем рухнути. Він був з тих, хто упевнений: як постелиш, так потім і вигрієшся. Тому працював тяжко і в цеху, і вдома, коло обійстя. Бувало, вертаючись зі зміни, частенько доводилось обходити птицю, підсапувати городину — та що тільки не доводилось...

Його дружину, Лізу, Єлизавету, як вона представлялася при знайомстві, мати навчила одному: «хоч до сивої коси сиди, а за ледащо не йди». І Єлизавета дочекалася свого Федора, який годив їй, як лихій болячці. Спочатку закохався в її дощ з русявого волосся, в її кругле личко, круглі щічки, округлі ніжки та ще багато чого. А потім з'явилася Олюся — маленька копія тещі, така ж капризуля та впертюха. І ці три жінки різного віку та однакових натур гідно керували Федором одна наперед другої.

Отож іще завидна остигнувши кілька хвилин та перекуривши, Федір подався звичним маршрутом до своєї чергової зміни вдома. Насовпався, накректався, ще й пальця притиснув, аж згадав усі міцні, як махорка, дідові приповідки до такого випадку. Знов остигнув на ґанку, вже втретє цього тижня думаючи над тим, що зумів він у своєму житті вкласти руку в осине гніздо.

— Лізо, що там в нас повечеряти знайдеться? — гукнув у пройму дверей. Та жінка не відповіла. Федір зайшов до хати — наче й не до своєї: такого рейваху давно не бачив.

А Ліза вийшла до нього із закладеними спереду руками:

— А що ти хотів на вечерю, як води в нас не було...

І тут Федора аж підкинуло. Він мовчки вхопив відра і погнав до криниці. За кілька хвилин дійшов до помпи, що була нижче вулицею,

набрав води, вернувся до хати і вилив серед кімнати. Знову захопив відра і поки його жінки стояли в ступорі на мокрій підлозі — залив в кімнату нову порцію води.

Ото знявся лемент, але Федір наполегливо носив і носив воду. Десь після сьомого разу сили його залишили, він кинув відра, щиро загнув слівце:

— Ото, дорогенькі, маєте воду...

І пішов спати, бо зранку його чекала зміна. Удосвіта Федір пішов на роботу навіть не перекусивши, принципово. Тільки під ніс собі бубонів: «надіявся дід на обід, та й без вечері спати ліг...».

Увечері Барон скакав, як мале цуценятко, аби лизнути господаря хоч в руку. А Федір курив і остигав.

Усе як завжди. Тільки Єлизавета, побачивши у вікно чоловіка, притьмом кинулася гріти вечерю, підпихаючи в плечі малу Олю, щоб та кликала тата поїсти.

Зоринки для душі

- Людям більше не потрібен щоденник для збереження думок. Всі вже давно виливають свої емоції, звіти з подій життя в соціальні мережі. Я теж дописую краєчок сторінки свого онлайн щоденника вже не перший рік. Враження, думки, цікаві вислови важко втримати в собі. Коли поділишся — стає краще... Тому пригощаю!
- Прочитала про незвичайний спосіб саморозвитку, який застосовують тибетські монахи. Суть у тому, щоб повторювати про себе короткі афоризми, які допомагають протистояти негативним думкам і небажаним моделям поведінки.
Ідея дуже сподобалася. Почала шукати слова, здатні налаштувати мозок на продуктивну роботу, гармонійні стосунки і оптимістичне сприйняття світу.
Єдина формула, в якій впевнена, це: «Дякую Богу за все...».
А які слова допомагають вам?
- Живіть у гармонії. Не шукайте її зовні. Не шукайте зовні те, що може бути тільки у вашому серці. Часто ми можемо шукати зовні, тільки щоб відвернути себе від правдивої реальності. Правда в тому, що гармонію можна знайти лише всередині себе. Гармонія — це не нова робота або новий шлюб; гармонія — це світ у душі, і він починається з вас. (Будда)

Матвієві ангели

Він ішов, грузнучи в мокрому, обважнілому від вологості снігу нерозчищеного тротуару. Переставляв ноги машинально, не зупиняючись. Вперто. Так, наче крокував життям, а не нічним містом. Так, ніби в цій ході мала бути його кінцева спокута, а не намагання втекти від самого себе.

Скільки разів має повторитися ця історія, щоб трясовина минулого відпустила його? Вперше так крокував Матвій запилюченою сільською дорогою ще десь у сім літ. Затятий хлопчисько з русявим чубом — він не міг простити собі тієї маленької брехні, з якої визріло велике нещастя. Ну, не хотілося йому сидіти на уроці, то й вигадав, ніби в боці дуже коле. Певно, апендицит. Зі школи переказали мамі, а вона лежала вдома, слабувала. Схопилася і чимдуж до дитини. Як перебігала трасу, що поділяла село навпіл — ніхто не бачив. Тільки помітила її тіло Марійка Бойкова на обочині і сахнулася. Наробила лементу на пів села. Та ніхто вже не міг допомогти жінці, душа якої пливла іншими висотами. Того, хто збив її, так і не знайшли. А Матвійко став сиротою.

Його спокута з того часу приймала різні форми. Спочатку він сто разів на день казав мамі на зім'ятій від постійного носіння фотокарточці «вибач». Казав безліч разів те слово, яке так не давалося йому раніше. Коли обличчя мамине розпливалося на світлині від дитячих сліз, коли він переставав його бачити, вискакував з хати і йшов, йшов, йшов, спотикався і знову втікав від своїх тяжких думок.

Матвій винуватив себе. Бо якби не його вигадка...

Бабця Іванка, з якою лишився Матвій, вчила його кипучу натуру тихій молитві. Це для нього було складніше, ніж вибачення. Більш складне для розуміння. Бо як Бог міг забрати його маму? Ну, збрехав він, то чому мама за це заплатила? І хлопець тихцем плекав до Бога складні запитання, на які той не відповідав.

Щоб заглушити свій внутрішній монолог, Матвій поринув у науку. Вчився дуже добре, мав гарну пам'ять, тож з медаллю закінчив школу і за виграшки поступив до інституту.

І далі жив легко, перебігаючи події. Лише глибоко, надто глибоко поселив у душі свій жаль. Кажуть, що почуття провини може не лише калічити із середини, а й закріплюється в генах, отруюючи нащадків. Зовні ця провина виглядає грубуватою, жорсткою, колючою. Але її рани зцілити неможливо, надто у них глибока глибина. Таким жалким чи терпким був Матвій багато років. І його витончене почуття провини урізноманітнювало внутрішні тортури, змушуючи все життя перебирати вервицю тих днів.

Зцілювати таку глибоку глибину взялася Ірина, єдина з численних жінок його життя, окрім вже покійної бабці Іванки, якій вдалося достукатися до світлого осердя Матвієвої потаємної душі. Достукатися — і осісти там. Лише з нею він ставав тим хлопчиськом з босоногого дитинства, лише з нею міг говорити про все на світі.

Зійшлися. Поріднилися. Зачали.

Ірина вірила в Матвія. Почав і він вірити в себе. Адже кожна людина оцінює себе за тим, як до неї ставляться оточуючі. Бо часом абсолютно ненавмисно люди вселяють нам свою думку про нас самих.

Кар'єра чоловіка піднялася, життя налагодилось, він став поважним шефом, вимогливим, якого навіть побоювалися. А позаочі казали, що він удома на свою дружину голосу не підвищує, мовляв, підкаблучник, тому відтягується на роботі. Та Матвій просто любив Ірину. Дбав про неї та сина, як хижий птах, оберігаючи своє гніздо від недоброго, лихого ока.

Бо найкращим, що вивершив у своєму житті, був син, в якому Матвій бачив себе. Малий Павлусик підростав і дивував усіх упертою та веселою вдачею і кмітливістю.

Матвієві сизі очі, коли дивився на Ірину, голубіли, лагідніли, наповнювались росю доброти і терпимості. Блакитніли в глибинній глибині свого літепла... Бо якраз терпимості, навіть стриманості йому частенько бракувало. Як і часу на родину.

— Ти береш на себе занадто багато, — жебоніла жінка, наче обволікаючи його маревом тепла та турботи. — Поїдьмо в Карпати, відпочинемо від твоєї безкінечної роботи.

Подихати свіжістю карпатських лісів, знайти час на себе та найрідніших — хіба це не те, чого він прагнув останні пів року? Той,

хто вміє збалансовувати повітря своїх думок, знає, що це — здорове повітря.

Авто мчало засніженою трасою, надвечір'я лягало теплом призахідного неба на схили гір. Якийсь особливий спокій охопив Матвія, він наче все бачив у сповільнених кадрах, підсвічених вибляклими променями сонця. Навіть щебетання Павлусика не зворушувало, як завше, а лише усміх застиг на вустах.

Вони почули скрипіння гальм — їм назустріч вискочила вантажівка...

Друзі та знайомі Матвія вже й не знали, як зарадити тій страшній втраті. Чоловік цілими днями сидів, пустими очима дивлячись у лікарняне вікно. Повторював собі знову і знову найрідніші імена дружини та сина. Для нього єдиним прийнятним вирішенням проблеми було б скасувати минуле.

— Спинися, це не твоя провина! — вкотре намагався заспокоїти друг. — Спинися, Матвію, скільки можна перебирати те, чого не змінити, такі лінії наших доль...

Матвія Івановича виписали з лікарні, але він не поїхав машиною — хоч добре ноги не відчував. Відмовився від допомоги. Вирішив іти додому пішки, наче на прощу.

Коли підсковзнувся на слизькому і гепнув на коліно в мокрий сніг, спересердя видихнув: «А щоб тебе добра година знала!». Від того спогади струснуло і вони розсипалися вулицею, зникли. З'явився біль у коліні і це повернуло його в реальність. У німому крокуванні він поминув кілька вулиць і опинився коло озерця, яке не могло проглянути на світ через більмо льодового панцира. Було заковане морозом, наче Матвій Іванович спогадами. Його життя — це не озеро, це річка — примхлива і мінлива. Він не міг передбачити її поворотів, хоч багато чому навчився у своїй школі реальності.

Для нього оце тримання болю всередині себе стало випитою отрутою, надіючись, що нею він воскресить найрідніших. Чому вони покинули його? І чоловік знову плекав до Бога складні запитання, на які той не відповідав. Він просив подарувати терпіння. Але Матвій ніяк не міг усвідомити, що терпіння не дається, а заслуговується.

— Дядьку, вам допомогти? — дзвіночком забринів високий голос за плечима Матвія. Він озирнувся і побачив русявий чубчик, що

неслухняно вилазив з-під шапки малого, який простягав йому руку. —
Дядьку, ви можете підвестися? — співчутливо звертався хлопчина.
— Тебе як звати, помічнику? — Матвієві сизі очі посвітліли.
— Павлусиком. А мама називає мене справжнім ангелом...

Зоринки для душі

- «Я переконана, що ангел-охоронець — це сумована енергія любові людей, які нас любили», — вважала Аліса Фрейндліх. Десь так воно і є. Любов наших близьких, коханих, найрідніших — найсильніший земний оберіг. Хай тримає вас його сила...
- Як писав Борис Пастернак до Марини Цвєтаєвої: «...я не боюся великих слів, тому що у мене великі почуття».
Ніколи слів не боялася, бо вони у мене виплекані, теплі, рідні. Мої.
Напевно, мізерні слова не гніздяться в душі. Вони або вивітрюються, або доростають до справжніх, визрілих.
Їх небагато. Тому й мовчу частенько, щоб зайвий раз не бентежитись ними, не хвилювати.
Поки не стануть такими, як мої почуття...
- Томас Харріс зауважив, що майже кожен куточок на Землі в якийсь певний час дня, під певним кутом зору виглядає найкраще. Так і люди. Залежно від того, під яким кутом зору і загальноприйнятим освітленням дивитися. А освітлювати у нас вміють.
- Якщо вас привчили думати, що жити можна лише в цегляному будинку, ви будете слідувати саме цьому. Але одного разу ви зустрінете кочівника і зрозумієте, що кожному — своє, у кожного свої уявлення про світ.
Тож шукайте для усього той кут зору, який би виявив найкраще. Бо в кожному і в усьому є різні сторони, різні заломлення і тіні. Якщо акцентувати лише на хобах, нічого доброго в житті не відшукаєте...
- Вчені кажуть, що крила птаха сколихують повітря.
Поети кажуть, що крила птаха поширюють сонячне світло.
А насправді крила є у всіх, просто багато забули про них чи обрубали навіть спогади про політ.
Вчіться літати. Відрощуйте крила. Це так потрібно вашій душі....

Грушка

Влежані груші для багатьох доносять запах дитинства. І якщо у вашому садку груші не росли — вони росли у сусідському...

— Не знають цього запаху теперішні діти, — хитав головою Петро Степанович, — мало де на міських базарах продають справжні домашні груші, сонячні гігантські лампочки, над якими роєм оси. Та й у селах тепер так не родить, як ото за моєї пам'яті...

Не тільки Петро Степанович пригадує отой запах медових груш — а й усі хлопчакі його сільського дитинства, яким ой як кортіло наїстися їх від пуза. Та була на подвір'ї у них своя охоронна система — баба Маринка зі своїм Джульбарсом, яка денно і нічно стерегла від тих опришків своє добро. Навіть коли малий ще Петько по доброті душевній виносив друзям одну величезну грушку, баба голосила, наче її геть обікрали.

Тож місцеві хлопці вигадували різні комбінації в обхід тої охоронної системи. І одного разу їм таки вдалося наїстися грушок баби Маринки.

В селі хто вже пас череду — був майже дорослим парубком. Вони дивилися на малу босоту, як великого болота кулики. Коли Петько проводжав очима корів, що йшли вдосвіта на пасовисько, аж сльози наворачталися. Бо пів року тому їх Красуля — лагідна молочна корова здулася і ветеринар її не врятував. А Петькові так хотілося мати свою корівку, пити парне молоко і взагалі бути господарем.

Тож коли пастухи побачили той тужливий погляд малого — відразу здогадалися про його таємні мрії.

А про що колись мріяли хлопчакі? Звісно ж не про новий мобільник чи комп'ютер, мопед чи джипси від Армані.

Все було простішим.

І коли пастухи запропонували Петькові бартер — верету грушок за корову — він не роздумуючи погодився. Хто ж порівняє такі речі?

Під вечір малий тихцем визбирав і позривав всі грушки, до яких дістав, поскладав у бабину верету і став виглядати пастухів. За якийсь час за пліт заглянув один і сказав Петькові так правдиво, що на його слові можна було мур мурувати: «Давай грушки, а як стемніє, ми приженемо тобі одну корову, гарну, як твоя Красуля».

Вже й стемніло, вже баба Маринка кілька раз гукала додому їсти, а корову не гнали...Виглядав Петько, доки зорі не вийшли пастися на нічні луги, і зі сльозами пішов спати. Домашні не могли дотямити, чого малий хлюпає носом, чи що болить, чи хто образив. Але Петько — ні пари з уст. Знав, що тих грушок баба йому не подарує.

Зранку баба Маринка гула на все подвір'я, як порожня бочка: от псячі діти, знов обнесли садок...І щоб вона не кляла даремно, Петько зізнався, що заміняв грушки на корову. На диво, баба не побігла до пастухів лаятися. Якось дивно усміхнулася і погладила малого по маківці: не журися, мовляв, приженуть тобі корову. Але не нині і не завтра. Ще треба, щоб та худібка піросла...

І десь за місяць з'явилася в них на подвір'ї теличка, яку баба Маринка дозволила назвати Петькові. «Бо то твоя худібка», — казала.

Відтоді шестилітній Петько став господарем. І виганяв у череду свою золотисту миньку Грушку, дивлячись на пастухів так значимо, що погляд той на однім кілку і не повісиш.

Зоринки для душі

- Я знаю багатьох людей, які раптом починають писати. Писати в різному віці, тому що їхнє життя хоче бути висловленим. Хтось пише поважні романи, хтось — блог, тексти з якого зворушують душу. Це контакт із собою, це вивільнення творчої енергії. Кожен по-своєму шукає — натхнень та споріднених душ....
- Життя часто поводить з нами, як найнудніший оповідач, підсовуючи нескінченні повтори, безглузді акценти і провідні сюжетні лінії в нікуди. Не дозволяйте вносити такі корективи у свої дні, адже ви варті кращої, веселішої, дотепнішої оповідки. Принаймні, без банальних повторів та заїжджених сюжетів... Ну що, почнемо?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ